

יש מותרות פרק תשיעי יבמות

פה.

עין משפט
נר מצוה

ז א מיי פ"ב מהל' אכל
הלכה ו סמוג עשין נח
ולאזין רלה טוש"ע יי"ד
ס' שעג סעיף ב:
ח ב מיי פי"ט מהלכות
אסורי ביאה הל' טו
טוש"ע אה"ע סימן ח
סעיף א:

ז' ג מ"י שם הלכה טו
טו"ש"ע שם סעי' ז ג:
י' ד מ"י פרק ט"ו שם
הלכה לג:

יא ה' מו"י פ"ב מהלכות
 יבום הלכה ז' עוש"ע
 שם ס"י קסח סעף ט'
יב ו ז ח מו"י פרק כ"ד
 מהל' אישות הלכה ד'
 עוש"ע שם סימן קטז
 סעף א':

יג ט מיי פֿינט מ'העלט
אקסור ציאה ה' ג
סמג לאוין קצב טוש"ע שם
ס' ז סעיף י:
יד י מיי פֿכ"ד מהל'
אישות ה' ד טוש"ע
שם ס' קנד סעיף כ:
טו כ מיי פֿינט מ'הל'
אקסור ציאה ה' ד
ופינט הלכה ח טוש"ע שם
סמג ז סעיף יט:

תוספות ישנים

בַּתִּי וְלֹא מוֹתוֹת וּמִיִּיר
צָלוֹת וְאֶכְלָה דִּלְגָּה
פִּשְׁטוֹת דֶּהָ עֲמֻדוֹת וְהִנֵּה
קָמָי מוֹיִי אִיתְּ לֵה אֶלֶף
מִיִּיר שֶׁהָן צִלְעֵי לַמְדִּינָה
וְהִנֵּה וְהִנֵּה מִלֵּי וְאֶת־
אֶפְסֵי מֵאֵי אִירֵי מִסּוֹ
שֶׁהִיא פְסוּלָה אֶפְסֵי כִשְׂרָה
נִמְי אֲמִרְיֵן הִנֵּה מַעֲשׂוֹי
שֶׁעַן הֵבֵי אֲדוֹמֵי הָאִישׁ
צִלְעֵי לֵה אֶת־ כִּדְאֻמִּי
הָן צִלְעֵי לַמְדִּינָה וְעַמְד
אִישׁ אֶחָד וּפְרַנֵּן אֹתָהּ

[illegible]

נאחר מיתח הצעל דקסנין
 לה. אצל באלמנה לה"ג
 יש לה מוונות בלאחר מיתה
 כדמשמע בגמרא: (א) ואין
 להקשות ממה דמשמע
 מההיא דהיכא דפסל זרע
 לזא מרגלזא ליה והכא פ"ה
 שהוא פסול בעצלו. דאיכא
 למימר דמודה רש"י דפסול
 זרע הוי שפיר פיקול בעל
 ולזא מרגלזא ליה:

(א) ז"ל כדמתן בכחובות בפרק
שני דייני גזירות (דף ק"ו
ע"ב) מי שהלך בעלה וכו'.

וְלִוְתָהּ וּבִבְלָהּ מֵאֵי. אִי לוֹתָהּ וּאִכְלָה קוֹדֶם שֶׁפִּסְקוּ לָהּ בִּזְדִּי לֹא
הִיא הַזְעֵל חַיִּיב לִשְׁלֹם אִפְי' לוֹתָהּ בִּזְדִּי כְּדִפְרֹשׁ רִ"ת
בְּסוֹף כְּמוֹצֵי (דף קו. וס) גְּבִי קִדְמוּ בִּזְדִּי וּפִסְקוּ מֵה שֶׁפִּסְקוּ פִּסְקוּ
וְהִכָּה מִיִּבְעִיל לִיה אִם יֵשׁ לָזֶדֶד לִפְסוֹק לֵי מוֹנוֹת שֶׁכָּלֵךְ צִבְלָה
לְמִדַּת הַיָּם וְתוֹלָה וּמֵאֲכָל וְשֶׁכָּר נָשִׁים
אוֹ לֹא: אֶלְמָנָה לְבִגִּי יֵשׁ זָה

פירות. לאזוי דאמר צפרק נערה
שנפתתה (שם חא: עט) אלהנה לר"ג
נשצית חייב לפדותה דקרינא ובזהנת
אדהרנמך למדימתיך הוי פירות כמשמעו
דין פירות דהיינו פירקונה דהוי תחת
פירות ובצניה דקמי אין לה פירות
הוי נמי דין פירות דאס נשצית אינו
חייב לפדותה אע"ג דהצבל אוכל
פירות כי הדיא דהאשה רבה (לקמן פט.)
דתנא נמי אין לה פירות ומוזות כו'
ואמר עלה צירושלמי שאינה יכולה
להוציא ממנו הפירות שאכל א"ר חנינא
הא דתימא כשכל ער שאל צא
הראשון כו' ולרצא דאמר דאס אלהנה
לכ"ג דאינו חייב לפדותה נראה לר"י
לפרש יס לה פירות דאס נשצית משלם
הצבל הפירות שאכל לפדותה זהם
אכל מה שפרקונה יתר על דמי פירות
שאכל לא ייחב ובשניות אפילו דמי
הפירות שאכל לא ייחב ומתוך פירוש
הקונטרס משמע שאכל צבעל פירות
באלמנה כלל ואפילו לא נשצית חייב
להחזיר פירות שאכל דפי' יס לה
פירות שאף על פי שאכל פירות כיון
דשאל דקין אכלן משלם ואליבא
דרבא דתובנות פירש כן אך נראה
לר"י כמו שפי' דלא משלם צעל
אלא לזויר פרקונה כשנשצית וכן
פירש הרשב"א:

בלאות. פ"י בקומטרס במשנתי
גבי שניה דאין לה
בלאות שאס יש לה עדיין בלאות
ושחקים מבגדים שהכניסה לו אינה
נוטלת כשיזאנה דקסא קנסו חכמים
ואין נראה לר"י דבהדיא משמע בסוף
אלמנה נזונית (במכות קא. ושם) דדוקא
מה שגלה ואין צוין אין לה אבל מה
שנצטו שאלה והיכא דליירי דאזון
שהן עדיין צעין רגיל לפרש בלאות
קיימין כדאמר התם וינתה הפסדה
בלאותיה קיימין וכן בסוף אף על פי
(שם סג.) גבי מורדת אבל ק"ק כיון
דקמי חלמנה שיש לה פירות היינו
בלאות כיון דליירי בללאות שאין
קיימין כדאמר התם (במכות עט. קא.)
עיינא ליה גלמא פירה הוי ומכסי
בה ואזלי עד דבלשי.

ובר מקום שהוא פסול והיא פסולה. פי' בקומתם שהיא פסול שנושא אותה בעצירה דעתן בצבורות (דף מה:) ולא תרוויחו צי' אלא אם הוא פסול או היא פסולה קנסו אותו דלח מרגל ליה כיון דמיפסל דבפי חד מינייהו כדאמר דמיפסל מוציא וקנסה ארבעה נזריה

וּפְרִיץ וּלְרֹא' דְּאִמֵּר הֲרִי זֶה עֵד
וּמִמּוֹר הָאֵל לֹא מִרְגְּלָא לִיָּה וְהִתְם
בְּעַל לֹא מִיפְסִיל דֵּהָא צִיִּשְׂרָאֵל לֹא
שִׁיךְ לִימִיר שִׁפְסַל עַל יְדֵהּ וְהִיא
נִמְיָ לֹא מִיפְסַלָּא בְּהִי דֵּהָא מַעֲיָרָא
מִיפְסַלָּא וּקְיִינָא אֲזֵל מִשּׁוּם זֶרַע
לְחֹד מִנֵּהּ וְלֹא מִרְגְּלָא לִיָּה שִׁרְיָה
לְהִרְגִּילוּ כִּיּוֹן שִׁזְרְעוּ נִפְסַל עַל יְדֵהּ
אֵל שְׂמִים בְּצַעֲרִיהָ וְרִיָּהּ לְהִרְגִּילוּ וּרִ"ת
דְּאִמֵּרִין וּלְרִבִּי מַתִּיא בֶן חֲרָשׁ דְּקָאִמֵּר
בְּתוֹסַפְתָּה דְּמִכִּלְתִּין בְּצ"ב:

והרי לאו דטומאה דאין שוה בכל. דאין ישראל מוזהרין שלא ליגע דכתיב (ויקרא כג) אמור אל הכהנים כהנים מוזהרין ולא ישראל: לאו משום דרב יהודה. אלא מפני שאין לאו שוה בכל נפקא לן מהתם דנשים יחידות: לא דגמרי מלא יקחו. כלומר מאיש או אשה לא נפקא לן אלא לאו השוה בכל והא דאצטריך למעוטי ולא צנוה אהרן והרי שומא דלאו ע

משום דאי לא מעמי' הוה גמרינ
מלא יקחו דמחייב לנשים אללא שאין
שוה בכל: איכא דאמרי קימה
אילטריך ליה. למיכתב דבאלא שאין
שוה בכל נשים מזהירות ושא" ע"ג
דמדבר יהודה משתמעא סד"ה ליגמר
מטומאות דלוא שאין שוה בכל הוה
וגשים פטורות: האי"ג כהנים לויס
וישראלים מותרין לכל זה בזה לויס
וישראלים חללי גירי חרוי מותרין
לכל זה בזה. אבל כהני בחללי ותללי
בכהנות לא: אמר ליה רב הונא.
לעולם חללי בכהנות שפיר דמי והא
דלא תננהו משום דכהני בחללי
אסירי לא פסיקא ליה דכל היכא
דמי נסבי מהני והמי מהני קמי
וכו': בני צירי. מקום: כיון דאמר
מר (לעיל דף קט). כטובסה. של יצמה
על נכסי בעלה מראשון לית לה מיצס
ואע"ג דהא מראשון לית לה: או
דלמא כיון דאי לויס לה. ליצמה
דעלמא מראשון כגון דלית ליה נכסים
מראשון לה רבנן משני והא נמי לית לה
מראשון חלקא אית לה מיצס:
כטובסה על נכסי בעלה מראשון.

אכל צימות קאי וקמני אס היטה
שניה לבעל אפי' מיבס אין לה ש"מ:
מכלל דאויכא דאיה לה מיבס. בתמיה.
כלומר בעיני אפיפטיא מיהא ליטנא
דברייתא קשיא דקמני אפילו מיבס
אין לה ומשמע מדקמני אפי' מכלל
דאיכא צימה אחרתי דאיה לה
כתובה מיבס והא קמני רישא
כתובתה על נכסי בעלה הראשון:
פקינו לה משני כדי שלא תהא
קלה בעיניו להוסיפה: **מווני סנאי**
כתובה ניסא. שכן כתב לה
בכתובה" את תהא יתבא צייתי
ומתנא מנכסי כל ימי מייגר
ארמלותיך: **לאחר מיתא.** אס מת
ולא יגרשה יש לה מזונות כל ימי
אלמנותה כשאר אלמנה דמזוני תנאי
כתובה והא ליכא למיגור דלמא
תתעבב גביה: **ויש לה פירות.**
שאף על פי שאכל את הפירות
כיון דשלא דקין אכלן שהרי לא
היה לו זה נישואין מעולם. ואף
על גב דלמרינן (כתובות עט:) גבי
כשרה מה שאכל אכל ומה שהוציא
הוציא הכא קנסין ליה דמשלם
אפי' מה שאכל מפני שהוא מרגילה
לבעירה: ה"ג וכן" מנאס" בתשובה"ת
הגאונים" **מפני שהוא פסול והיא**
פסולה וכל מקום שהוא פסול והיא
פסולה קנסו אוסו רצנן כתובה. והכי
פירוש" מפני שהוא פסול דמתנן בברורי'
(מה): הנושא נשים בעצירה פסול (ו)
עד שידור הנאה והיא פסולה על ידו:
קנסו

כשר וכופין אותו להוציא אמר ר"ש בן אלעזר מפני שיש לה כתובה מפני שהוא פסול והיא פסולה וכ"מ ש

(א) ומיהו קשה דקאמר בעולה לבי"ג איכא צינייהו כו' ואמאי מרגלא מפרש דהוא פסול דקאמר אולד קאי ובפסלות דידה לחוד אפילו במת אפילו הלך כו' עשאה זונה הא לא מרגלא ליה יוש ספרים

מסורת הש"ס

(א) קדושין סט., (ב) [לעיל
פד: וי"ג], (ג) [כחובות
נג: ה], (ד) [לעיל לח. כחובות
פ: ה] (ה) [לעיל לט. כחובות
פג: ה] (ו) [לעיל פד. כחובות
ק: [מוספתא פ"ב ע"ש],
(ז) [כחובות נג: ח] (ח) [נג.
ד"ה ממזרת, ט] [וע"ע
מוס' צ"מ סז. ד"ה
ובללות],

תורה אור השלם

1. וַיֹּאמֶר יי אֵל מֹשֶׁה
אֲמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי
אַהֲרֹן וְאֶמְרָתְךָ אֲלֵהֶם
לִנְפֹשׁ לֹא יִשְׁמָא בְעַמּוּי:
וַיִּקְרָא כֹא א
2. אֲשֶׁה זֶה וְחָלְלָה לֹא
יִקְחוּ וְאֲשֶׁה גְרוּשָׁה
מֵאִשָּׁה לֹא יִקְחוּ בִי קֹדֶשׁ
הוּא לְאֵלֶיהֶם:
וַיִּקְרָא כֹא ז

הגהות הב"ח

(א) גמ' איקלעו לשכנצבו
לאתריה דרב
(ב) רש"י ד"ה ה"ג וכו'
הטעם נאמס בעצירה פסול
לעבודה עד שידור הנאה
והיא פסולה חללה וכל
מקום שהוא פסול על
ידה או היא פסולה על
ידו קנסו וכו' :

מוסף רע"י

[illegible]